D•N
21/6 1949

Inför avgörandet i Östasien

Att det som skett i Kina under de senaste månaderna innebär en väldig förändring i den politiska världsbilden har länge varit uppenbart, men de internationella återverkningarna av den kommunistiska frammarschen har hittills varit anmärkningsvärt få. De båda mest berörda stormakterna, Ryssland och Amerika, har intagit en utpräglat passiv hållning. För ryssarna har det varit vinning nog att Amerika utan deras — åtminstone utåt synliga — ingripande förlorat positioner och inflytande. Amerikanerna å sin sida har funnit det hopplöst att fortsätta försöken att genom materiellt stöd hjälpa nationalistregimen att hålla stånd mot kommunisterna.

Mycket tyder emellertid på att denna onaturliga stiltje kring ett så viktigt avgörande håller på att ta slut. På det diplomatiska området gav Vyšinskij en liten antydan härom när han vid Parismötets början drog upp frågan om det japanska fredsfördraget och därmed på en omväg aktualiserade även det kinesiska problemet. An viktigare är det emellertid att själva krigsutvecklingen inom en relativt nära framtid måste driva fram avgörandet och ställningstagandet som stormakterna i det längsta dragit sig för. Det är blott en tidsfråga när den brittiska kronkolonin Hongkong befinner sig i operationsområdet, och på brittiskt håll spörjer man allt oroligare om kolonin skall lämnas i fred eller utsättas för en direkt eller indirekt attack, som mångdubbelt skulle öka riskerna för Kinakrigets utveckling till en internationell konflikt. Engelsmännen befinner sig i ett ytterst besvärligt dilemma. De önskar å ena sidan, som Bevin så kraftigt underströk inför Blackpoolkongressen, upprätthålla normala handels- och andra förbindelser med Kina utan hänsyn till om det styres av en kommunistisk, antikommunistisk eller kuomintangregim. Å andra sidan har de bestämt förklarat att kolonin skall hållas, en deklaration som förlänats ökat eftertryck genom avsändandet av betydande förstärkningar till Hongkong och försvarsminister Alexanders besök på ort och ställe.

Alexander har efter hemkomsten yttrat att han nu kände större tillförsikt, men man kan på ansvarigt brittiskt håll knappast hysa några illusioner om möjligheten för ett par med relativt blygsamma flott- och flygstridskrafter förstärkta divisioner att någon längre tid hålla ön Hongkong, för att inte